

Олександр Сидоренко: «Дітей треба виховувати власним прикладом»

Олександр Сидоренко працює слюсарем дільниці водовідливу №7 Першотравневого кар'єру Північного ГЗК. Але вважає, що горизонти особистості не мають обмежуватися тільки фахом. Варто цікавитися світом навколо, адже у ньому є ще багато важливих справ. Власне, саме так у житті чоловіка з'явилася профспілкова активність, волонтерство, тренерська діяльність... Про все це Олександра розпитала головний фахівець з інформаційної роботи Криворізької міської організації ПМГУ Оксана Шахмоть. От що він їй розповів:

– На Північному ГЗК я працюю майже 20 років. Найбільшим плюсом працевлаштування сюди вважаю включення у 2012 році у молодіжний рух, який вирував під керівництвом енергійної Наталії Шамрицької.

Нас, молодих виробничників, залучали до різних проєктів, волонтерських акцій, спортивних і культурних заходів, з метою об'єднання, комфортної адаптації на підприємстві, а також розвитку лідерських якостей, організаційних та комунікативних навичок, щоб саме ми були рушіями суспільства. Згадую той час із теплотою, як і Наталію Шамрицьку, яка розгледіла в мені потенціал та дала поштовх до дій.

Я тоді багато чого навчився, дещо зрозумів. У подальшому все це привело мене до лав профспілкового активу: я профгрупорг своєї дільниці. Маю відзнаку Центральної ради ПМГУ.

Крім того, в мене була можливість оцінити прихильність гірників до робітничого спорту. Сам я з дитячих і юнацьких років захоплювався грою в баскетбол, а завдяки декану Тернівського індустріального технікуму Володимиру Гуренку – і волейболом. А на профспілковій Робітничій спартакіаді комбінату познайомився ще й з дартсом. Успіхи в змаганнях окрилили, тренування стали систематичними, тож згодом цей вид спорту для став для мене номером один.

Коли почалась повномасштабна війна і виникла потреба більше донатити на ЗСУ, я вирішив відкрити ФОП. У вільний від основної роботи на Північному ГЗК час почав тренувати дітей з нашого району в дитячому дартс-клубі «Північні стріли». Секцію створив «з нуля» у приміщенні криворізької гімназії №117 за підтримки її директорки Олени Угліцької. Також вдячний за всебічну допомогу Криворізькій дартс-лізі та її очільнику Віталію Кулику.

Ми мріяли, щоб малеча захопилась дартсом замість того, щоб тинятися вулицями або сидіти в телефонах. Починати щось нове завжди складно, але наш дитячий дартс-клуб, якому вже майже 1,5 року, довів свою результативність.

Взагалі я ніколи не мріяв бути вчителем. Але працювати з дітьми мені подобається. Я бачу в них людей, які змінюватимуть українське суспільство. Моєму синові зараз 10 років і це – покоління з іншим мисленням, пріоритетами, бажаннями. Виховувати його представників треба тільки власним прикладом. Все інше не працює. Для мене колись гарними прикладами стали мої тренери: Сергій Бондар, Денис Синицький, Сергій Карачун, Микола Ступак та інші. Вдячний їм і досі.

